

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/14/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114229208
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8114229208.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu Štátny fond rozvoja bývania, Lamačská cesta 8, 833 04 Bratislava, IČO:31 749 542, zast. Garaj&Partners, s.r.o., Jozefská 3, 811 06 Bratislava IČO:35951125 proti žalovaným 1/ A. C., nar. XX.XX.XXXX, S. XX, XXX XX K., zast. JUDr. Eva Hudáková, Dlhý rad 17, 085 01 Bardejov, 2/ N. C., nar. XX.XX.XXXX, O. XX, XXX XX K., zast. JUDr. Rastislav Straka, Hviezdoslavova 9, 085 01 Bardejov, 3/ P. C., nar. XX.XX.XXXX, H. 1, XXX XX K. a 4/ I. C., nar. XX.XX.XXXX, S. XX, XXX XX K., o zaplatenie 14.712,90 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu i žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 1C/56/2015-395 zo dňa 25.05.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovaným v 1.a 2.rade uložil povinnosť spoločne a nerozdielne žalobcovi zaplatiť 6.517,14 Eur s úrokom z omeškania vo výške 73,30 Eur a vo výške 8,05 % ročne zo sumy 6.517,14 Eur od 26.02.2015 do zaplatenia v lehote 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Vyslovil, že stranám nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ust. § 1, § 3, § 4, § 5 a § 12 zákona č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoje bývania s tým, že súd prvej inštancie konštatoval, že uvedený zákon bol zrušený a nahradený zákonom č. 607/2003 Z.z. a následne zákonom č. 150/2003 Z.z. V čase uzavretia zmluvy ochranu spotrebiteľa poskytoval Zákon o ochrane spotrebiteľa č. 634/1992 Zb., § 3 ods.3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 261 ods.3 písm. d/, § 497, § 499, § 502 ods.1 Obchodného zákonníka a § 48 ods.1 a 2, § 52 ods.1 až 4, § 53 ods.1 až 3, ods.5 a ods.9, § 54 ods.1, 2, § 451 a § 457, § 517 ods.2, § 544, § 546, § 547, § 548, § 556 a § 559 Občianskeho zákonníka, ust. § 121 ods.3 a 39 Občianskeho zákonníka, článkom 3 ods.1, 2, 3, 5, 6, 7 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993, keď konštatoval, že zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník bola prebratá Smernica Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že neprijal argumentáciu žalobcu o tom, že predmetný zmluvný vzťah nie je vzťahom spotrebiteľským. Na uvedenom názore súdu nič nemení ani skutočnosť, že tento typ úverov je vylúčený z pôsobnosti zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, či zák. č. 258/2001 Z.z. Aj keď je samozrejme nutné prijať skutočnosť, že žalobca ako dodávateľ má postavenie trocha odlišné od „ostatných dodávateľov“, a to práve dané už spomínaným zák. č. 124/1996 Z.z., najmä s poukazom na obsah uzatváraných zmlúv (čo do podmienok štátnej pomoci, výšky úveru, úrokovej sadzby v

prospech spotrebiteľa), aj keď na charaktere zmluvného vzťahu súd 1. inštancie trval a to s poukazom na čl. 2 Smernice rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách („predajca alebo dodávateľ“ znamená akúkoľvek fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodu, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to či má verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva). Príkladom osoby verejného práva napríklad v súvislosti s finančnými službami môže byť Štátny fond rozvoja bývania, ktorý poskytuje žiadateľom na základe spotrebiteľských zmlúv osobitný druh úverov na bývanie (cit.: Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2015, str. 465).

4. Zároveň nespochybnil aplikáciu Obchodného zákonníka (ustanovenia § 497 a nasledujúce upravujúce úverovú zmluvu) na vznik zmluvy (jej podstatné náležitosti), avšak pre celkové posúdenie právneho vzťahu majú prednosť osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až § 54 O.z.. Tým pádom súd použil ustanovenia Občianskeho zákonníka na právne posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanými, ale aj na z toho vyplývajúce účinky omeškania či odstúpenia od zmluvy a jeho účinkov. Pričom ako vyplýva z cit. ust. O.z. zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona (myslí sa Občianskeho zákonníka) v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Zmluvy nesmú obsahovať dohody, ktoré by stavali spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia ako mu zákon priznáva a to s poukazom na ust. § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Takýto výklad je podľa názoru súdu plne eurokonformný (t. j. výklad v súlade s komunitárnym právom). Aj preto bol súd 1. inštancie toho názoru, že je potrebné považovať záväzkovo právny vzťah vzniknutý medzi účastníkmi za občianskoprávny vzťah, nie vzťah obchodnoprávny. Navyše účastníci sa dohodli, že ich zmluvný vzťah sa bude spravovať tak ust. Obchodného zák., ako aj ust. Občianskeho zákonníka, ktorého použitie je pre spotrebiteľa priaznivejšie.

5. Ako vyplýva z predloženej zmluvy o poskytnutí podpory zo dňa 01.02.2001 žalobca žalovaným poskytol úver v sume 600.000,- Sk, t.j. 19.916,35 Eur so základnou úrokovou sadzbou 3,6 % ročne na dobu splatnosti 30 rokov za účelom výstavby bytu - prestavba. Žalovaní sa v čl. IV. zmluvy o poskytnutí podpory zaviazali splatiť celý úver so základnou úrokovou sadzbou 3,6 % ročne pravidelnými mesačnými splátkami vždy do 15.-teho kalendárneho dňa mesiaca počas celej lehoty splatnosti úveru; v bode 4.1. - 4.2. zmluvy o poskytnutí podpory bola upravená splatnosť v súlade s § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka (ďalej iba „OZ“), prvá až 359.-ta splátka boli dohodnuté vo výške po 2.728,- Sk, t.j. 90,55 Eur (bod 4.2.), posledná splátka mala predstavovať zostatok dlhu (bod 4.3.), začatie splácania bolo určené 3 mesiace po uzavretí zmluvy, pričom plynutie času začalo od 1. dňa mesiaca nasledujúceho po obojstrannom podpísaní zmluvy (bod 4.4.) - t.j. v danom prípade od 15.06.2001. V dôsledku nedodržavania platobnej disciplíny došlo v zmysle bodu 8.4. Zmluvy k odstúpeniu od zmluvy a to podaním žalobcu zo dňa 22.12.2014 (po predchádzajúcom zaslaní písomnej výzvy na plnenie omeškaných splátok). O poskytnutí úveru súd nemal žiadne pochybnosti. O uvedenom svedčia vykonávané platby žalovaných, žalovaní uvedené ani nenamietali. Žalovaní uhradili na úver spolu sumu 13.399,21 Eur. Neuhradili zostatok splátok úveru 14.712,90 Eur, zostatok splátok úrokov 818,41 Eur, vrátane úrokov z omeškania. Nezaplatených ostalo 214 splátok.

6. Podmienky zosplatenia úveru vyplývajú z bodu 8.4. zmluvy a to oprávnenie žalobcu odstúpiť od zmluvy pre neplnenie zmluvných povinností - omeškanie so splácaním splátok a podmienky na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 10 % z tejto dlžnej sumy v lehote 30 dní odo dňa písomného vyzvania dlžníka veriteľom v prípade, ak je dlžník v omeškaní so splátkami úveru po dlhšiu dobu ako šesť mesiacov aj po zaslaní písomnej upomienky veriteľom (aj bod 8.5 Zmluvy).

7. Pokiaľ žalobca uviedol, že účinky odstúpenia od zmluvy sa v tomto prípade nemajú posudzovať podľa Občianskeho zákonníka, ale že na daný právny vzťah sa aplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka (ide o zmluvu o úvere, ktorá je ako zmluvný typ upravená v Obchodnom zákonníku - ide o tzv. „absolútny obchod“), ktorý pripúšťa zmluvnú modifikáciu účinkov odstúpenia od zmluvy a že sám (v § 506) stanovuje, že pri odstúpení od zmluvy môže veriteľ požadovať vrátenie dlžnej sumy s úrokmi, tak tu súd 1. inštancie poukázal na § 52 ods. 2 O.z. v znení účinnom od 01.04.2015, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho

zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Aj napriek tomu, že ide o ustanovenie, ktoré nebolo platné a účinné v čase uzavretia predmetnej zmluvy, časovo pôsobí aj na právne vzťahy pred jeho účinnosťou. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ktorým bolo rozhodnuté o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora) sp.zn. 3 MCdo/12/2014 zo dňa 21.04.2015 cit.: „V preskúvanom prípade je - aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka - zrejme, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnúť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom“.

8. Vzhľadom na vyššie uvedené (odstúpenie od zmluvy s účinkami k 30.12.2014, kedy bolo odstúpenie od zmluvy uložené na pošte na doručenie pre žalovaných v 1. a 2. rade, kedy sa reálne dostala zásielka mohla dostať do ich dispozície) bol súd 1.inštancie toho názoru, že medzi účastníkmi tým pádom nastal režim bezdôvodného obohatenia uvedeného v § 457 OZ. Podľa Občianskeho zákonníka sa zmluva odstúpením zrušuje s účinkami od začiatku (ex tunc, § 48 ods. 2 OZ) a tým zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva (bezdôvodné obohatenie, náhrada škody). Účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia (§ 457 OZ). Ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy, ktoré zachovávajú právo na zaplatenie aj iných poplatkov, či úrokov, zmluvných pokút aj napriek odstúpeniu od spotrebiteľskej zmluvy zhoršujú postavenie spotrebiteľa, pretože spotrebiteľa zaväzujú nad rámec povinností vzniknutých podľa Občianskeho zákonníka v dôsledku odstúpenia od zmluvy. Akékoľvek rozšírenie záväzkov spotrebiteľa vrátane platenia zmluvnej pokuty, poplatkov, úrokov a pod. popri vzájomnej reštitučnej povinnosti po zániku zmluvy s účinkami ex tunc postavenie spotrebiteľa zhoršuje. Inými slovami povedané dôsledky odstúpenia od zmluvy podľa zmlúv dohodnutých medzi účastníkmi konania sú nevýhodnejšie ako dôsledky odstúpenia podľa úpravy v Občianskom zákonníku (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/113/2010). Vo vzťahu k dojednaniám, ktoré zachovávajú právo na plnenie nad rozsah daný § 457 OZ súd konštatuje, že sú nevýhodnejšie pre spotrebiteľa oproti úprave § 457 OZ a preto je nutné ich považovať za neplatné pre rozpor so zákonom (§ 54 ods. 1 v spojení s § 39 OZ). Tým viac, že tieto podmienky zmluvy žalovaný (v 1. a 2. rade) ako spotrebiteľ vopred nevyjednával, tieto sú dané, vyplývajú z vopred stanovených zmluvných podmienok. Zrušením zmluvy sa zrušili i ustanovenia zmluvy upravujúce úrok za poskytnutie úveru, zmluvne dohodnutý úrok z omeškania a poplatky vrátane vyúčtovanej zmluvnej pokuty.

9. Z vyššie uvedených dôvodov je namieste, aby si účastníci zmluvy vrátili navzájom poskytnuté plnenia v zmysle § 457 OZ bez akýchkoľvek poplatkov, či úrokov, pre ich rozpor s cit. ust. § 39 OZ, § 457 OZ. Plnenie žiadané nad rámec ustanovenia § 457 OZ preto nemôže byť priznané.

10. Žalobcovi vzniklo právo domáhať sa od žalovaných v 1/ a 2/ rade vrátenia bezdôvodného obohatenia v zmysle § 457 OZ, t.j. rozdielu medzi tým, čo žalovaným v 1/ a 2/ rade reálne poskytol - 19.916, 35 Eur (bez priznania akýchkoľvek poplatkov, pokút či úrokov pre ich neprijateľnosť a rozpor s § 457 OZ) a tým, čo mu žalovaní vrátili - 13.399, 21 Eur (podľa predložených výpisov z účtu ako je vyššie konštatované), teda v tomto prípade sumy 6.517,14 Eur.

11. Preto súd prvej inštancie zaviazal žalovaných v 1/ a 2/ rade spoločne a nerozdielne na zaplatenie sumy 6.517,14 Eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % od 26.02.2015 do zaplatenia, keďže sú v omeškaní s jej zaplatením a úroky z omeškania v sume 73, 30 Eur (za obdobie od 06.01.2015 do 25.02.2015 zo sumy 6.517,14 Eur). Úroky z omeškania súd priznal dňom 26.02.2015 (po odstúpení od zmluvy a uplynutí dodatočne poskytnutej lehoty na plnenie, žiadané neskorším dátumom; inak by uplynula 5 - dňová lehota na plnenie dňa 05.01.2015 /04.01.2015 bola nedeľa/, počítanej od uloženia zásielky - odstúpenia od zmluvy pre žalovaných v 1/ a 2/ rade na pošte), tak ako to žalobca žiadal po zosplatnení úveru v dôsledku odstúpenia od zmluvy. Súd 1.inštancie navyše nepriznal v žiadanom

rozsahu úroky z omeškania vyčíslené žalobcom (77,29 Eur a za obdobie od 06.11.2014 do 25.02.2015, ako žiadal žalobca), nakoľko nie je jasné, ani z predložených dôkazov, akým spôsobom k jeho výške žalobca dospel. Avšak súd priznal žalobcovi na úrokoch z omeškania sumu 73,30 Eur za omeškanie s plnením dlhu po odstúpení od zmluvy a uplynutí lehoty na plnenie (ako je vyššie uvedené) z priznanej sumy (bezdôvodného obohatenia) za obdobie od 06.01.2015 do 25.02.2015. Žalovaní sú zaviazaní na plnenie spoločne a nerozdielne s poukazom na ust. § 145 ods. 2 OZ (zmluvu uzavreli ako manželia).

12. Vo vzťahu k žalovaným v 3/ a 4/ rade súd prvej inštancie vyhodnotil uplatnený nárok ako nedôvodný v celom rozsahu vzhľadom na to, že žalovaní v 3/ a 4/ rade boli ručiteľmi predmetného záväzku žalovaných v 1/ a 2/ rade. Odstúpením od zmluvy došlo k zrušeniu zmluvy s účinkami ex tunc a tým aj k zániku ručiteľského záväzku vzhľadom na to, že ručenie má akcesorickú povahu vo vzťahu k hlavnému záväzku dlžníkov. Navyše v dôsledku odstúpenia od zmluvy sa na vzťahy účastníkov zmluvy uplatňuje režim bezdôvodného obohatenia, pričom žalovaní v 3/ a 4/ rade nie sú účastníkmi, ktorí by prijali plnenie zo zmluvy (úver bol poskytnutý žalovaným v 1/ a 2/ rade), a teda oni sa v žiadnom rozsahu bezdôvodne neobohatili, a preto ani nemôžu byť zaviazaní k vydaniu bezdôvodného obohatenia.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti (nad sumu priznanú rozsudkom s prísl. a voči žalovaným v 3/ a 4/ rade) žalobu zamietol a nestotožnil sa s argumentáciou a námietkami žalobcu vznesenými v konaní. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že čo sa týka odkazu žalobcu na rozhodnutia súdov v obdobných veciach, zatiaľ táto problematika ako taká v súdnej praxi ustálená nie je, preto sa súd prvej inštancie od nej ani nemohol odkloniť. Rovnako, ak sa na posúdenie právneho vzťahu medzi stranami sporu nepoužijú ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, to neznamena, že daný vzťah nemôže byť vzťahom spotrebiteľským a to s poukazom na znenie zákona na ochranu spotrebiteľa či na ustanovenia Občianskeho zákonníka.

14. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj námietkami žalovaných v 1. a 2. rade ohľadom ich nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. K tomu dodal, že ich námietke vyhovieť nemožno, nakoľko účastníkmi zmluvného vzťahu a žiadateľmi o úver /o podporu/ boli žalovaní v 1/ a 2/ rade /ako manželia/, čo nepochybne vyplýva z obsahu predloženej zmluvy / a na ich postavení účastníka zmluvného vzťahu nezmení nič ani skutočnosť, že nie sú vlastníkami nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom financovania prostredníctvom poskytnutej podpory zo strany žalobcu. Teda v tomto prípade aktívna hmotnoprávna / vecná / legitímácia, teda právo na plnenie svedčí žalobcovi a hmotnoprávna pasívna legitímácia, teda povinnosť plniť svedčí žalovaným v 1/ a 2/ rade, ako to vyplýva aj vyššie uvedeného odôvodnenia tohto rozsudku.

15. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie vo vzťahu žalobcu a žalovaných v 1/ a 2/ rade ust. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej C.s.p.). Vyslovil, že ich náhradu stranám sporu nepriznal, nakoľko žalobca bol v konaní len čiastočne úspešný, rovnako žalovaní v 1/ a 2/ rade a nejednalo sa len o nepatrný neúspech. Žalované v 3. a 4. rade boli úspešné v celom rozsahu, avšak náhradu trov konania si neuplatňovali a ani nebolo zistené, aby im nejaké trovy konania preukázateľne vznikli. Preto im súd prvej inštancie rovnako nepriznal nárok na ich náhradu. Čo sa týka lehoty splnenia povinnosti, túto odôvodnil súd prvej inštancie tým, že ju žalovaným určil v súlade s ust. § 232 ods. 3 C.s.p. vzhľadom na skutočnosť, že sa jedná o vyššiu sumu a preto súd poskytol žalovaným dodatočnú lehotu, aby si finančné prostriedky zadovážili a dlh splnili v stanovenej lehote. Súd prvej inštancie prihliadol aj na okolnosti prípadu a zdravotný stav žalovanej v 2/ rade.

16. Proti tomuto rozsudku včas podali odvolanie žalobca i žalovaní v 1/ a 2/ rade.

17. Žalobca vo svojom odvolaní vyjadril názor, že rozhodnutie súdu prvej inštancie sa mu javí v dotknutých častiach ako nedostatočné odôvodnené (zmätočné), a to hlavne v časti zmluvy o úvere, odôvodnenie v bode 71., pričom žalobca konštatoval, že ide nepochybne o zmluvu o úvere v zmysle ust. § 497 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda, sp.zn. 6Csp/86/2016. Poukázal hlavne na bod 17. odôvodnenia tohto rozsudku. Zároveň poukázal aj na bod 8. odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 19Co/128/2016, kde odvolací súd považoval rozhodnutie za nepreskúmateľné. Žalobca poukázal na rozpor s konštatáciou súdu ohľadom účinkov odstúpenia od úverovej zmluvy, nakoľko Krajský súd v Prešove v uznesení sp.zn. 25Co/79/2017 potvrdil právny názor žalobcu, že účinky odstúpenia nastávajú „ex nunc“. Súd prvej inštancie napriek tomu aplikoval na daný právny vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Žalobca zastáva názor, že pokiaľ je konkrétna zmluva ako zmluvný typ upravená v Obchodnom zákonníku, nemožno na ňu použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka s výnimkou tých ustanovení, ktoré obchodnoprávna úprava neobsahuje, resp. na ne odkazuje. Uvedený výklad podporuje aj skutočnosť, že právny poriadok Slovenskej republiky je budovaný na takzvanom dualistickom systéme záväzkového práva, keď právna úprava rozlišuje dvojakú úpravu niektorých inštitútov. V danom prípade je potrebné vychádzať z ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere a tiež z ustanovení o odstúpení od zmluvy, nakoľko Obchodný zákonník obsahuje samostatnú a ucelenú úpravu uvedených inštitútov. Zároveň žalobca poukázal na skutočnosť, že Občiansky zákonník nie je kódexom, ktorý by sa mal prednostne aplikovať na daný právny vzťah a už vôbec nie je nadradený Obchodnému zákonníku. Následne citoval ust. § 161 ods. 6 písm. d), ods. 7 Obchodného zákonníka a ust. § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka. Poukázal na čl. III. a IV. zmluvy o úvere, kde bolo upravené čerpanie poskytnutej podpory a splácania úveru. Zároveň konštatoval, že pre posúdenie právneho vzťahu strán sporu založeného zmluvou o úvere je podstatný práve účel poskytnutia finančných prostriedkov. V danom prípade je nevyhnutné aplikovať ust. § 8 ods. 1 zákona o štátnom fonde rozvoja bývania. V uvedenom konaní je potrebné skúmať predmet záväzkového vzťahu založeného zmluvou o úvere podľa ustanovení zákona o štátnom fonde rozvoja bývania, ktoré upravujú účel použitia podpory. Zároveň v zmysle odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Prešove bod 16. a 17. odvolací súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Obo/33/2012, v zmysle ktorého záväzok môže zaniknúť len spôsobom upraveným zákonom, ak v predmetnej veci nedošlo k zániku hlavného záväzku žiadnym zákonným spôsobom. Právna skutočnosť odstúpenia od zmluvy o úvere nespôsobuje zánik záväzku, t.j. nespôsobuje zánik z povinnosť splatiť dlh. Žalobca zastáva názor, že boli splnené všetky podmienky ustanovené § 497 Obchodného zákonníka. Tým, že odstúpením od zmluvy o poskytnutí podpory nárok žalobcu nezaniká, zmluva sa nezrušuje od počiatku, nedochádza k bezdôvodnému obohateniu, a nárok žalobcu sa nepremlčuje podľa ust. § 107 Občianskeho zákonníka aj v tom, že žalobca v konaní nevystupuje ako dodávateľ v zmysle Občianskeho zákonníka a nekoná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Je nesporné, že žalobca ako veriteľ poskytol finančné prostriedky žalovaným, čo mal súd v tomto konaní za preukázané. Žalovaní však nespĺnili svoje zmluvné povinnosti, t.j. neuhrádzali včas mesačné splátky úveru. Vzhľadom k čomu došlo k odstúpeniu od zmluvy. Žalovaní poskytnuté peňažné prostriedky nevrátili, respektíve ich časť ani nezaplatili prislúchajúci zmluvný úrok. V súvislosti s porušením platobných povinností žalobca uplatnil nárok na zaplatenie dohodnutej zmluvnej pokuty. Súčasne uplatnil nárok na zaplatenie dohodnutých zmluvných úrokov až do času kým nebude vrátená nesplatená istina úveru. Žalobca uplatnil aj tzv. zákonné úroky z omeškania nakoľko sa žalovaný preukázateľne dostal do omeškania so zaplatením dlžnej sumy. K právnemu postaveniu žalobcu ako subjektu verejnej správy tento poukázal na ustanovenie § 3 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 523/2004 Z.z. Táto charakteristika žalobcu podmieňuje odlišné postavenie medzi veriteľom, teda žalobcom a dlžníkmi, ktorí sú fyzické a právnické osoby. Žalobcovi ako ústrednému orgánu verejnej správy vyplývajú špecifické zákonné práva a povinnosti vzťahujúce sa na súkromný a právny subjekt. K povahe majetku spravovaného žalobcom poukázal tento na stanovisko Najvyššieho štátneho zastupiteľstva ČR v Brne č. 7/2001 Sb. Zároveň žalobca poukázal na analogickú zhodnú slovenskú právnu úpravu uvedenú v § 5 ods. 1, 2 a 3 zákona o rozpočtových pravidlách verejnej správy. Zároveň poukázal aj na § 3 ods. 2 zákona č. 278/1993 Zb. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov z ktorého citoval, a na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo93/2008 zo dňa 30.09.2008. Konštatoval, že vzhľadom na koncepciu majetku žalobcu ako vnútroobrátkového fondu je tento majetok trvalo ponechávaný v dispozícii žalobcu na jeho ďalšie využitie. Na rozdiel od iných právnych entít vlastnených štátom alebo s majetkovou účasťou štátu z ktorých štát poberá príjem. Žalobca funguje ako uzavretý systém. Žalobca je zákonom ustanovená právnická osoba, ktorá hospodári s majetkom štátu na financovanie osobitne určených úloh štátu, t.j. na financovanie priorit štátnej bytovej politiky. Prostriedky žalobcu možno použiť len na poskytnutie podpory a na výdavky súvisiace s jeho činnosťou a sú každoročne dopĺňané o dotáciu zo štátneho rozpočtu. Žalobca zastáva názor, v konaní nevystupuje ani nekoná v rámci svojej činnosti ako dodávateľ v zmysle zákonnej definície uvedenej v § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Preto nesúhlasí s bodom 30 odôvodnenia rozsudku. Následne žalobca citoval ustanovenie § 52 ods. 1, 2, 3 a 4 Občianskeho zákonníka, a konštatoval, že zmluva o poskytnutí podpory vo forme úveru uzatváraná žalobcom nemôže byť označovaná ako spotrebiteľská zmluva nakoľko nie je splnená podmienka subjektu na strane žalobcu, ktorý nenapĺňa pojmové znaky dodávateľa tak, ako ich vymedzuje § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Dodávateľom a tým aj zmluvnou stranou spotrebiteľskej zmluvy môže byť len osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Pri posudzovaní činnosti žalobcu je potrebné vychádzať zo základných ustanovení zákona o štátnom fonde rozvoja bývania

podľa ktorých sa financovanie priorít štátnej bytovej politiky schválených vládou Slovenskej republiky pri rozširovaní a zveľaďovaní bytového fondu uskutočňuje prostredníctvom fondu. Fond je finančnou inštitúciou slúžiacou na implementáciu finančných nástrojov podľa osobitného predpisu. Výkon činnosti žalobcu nemá žiadny z pojmových znakov podnikateľskej činnosti v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka. Zákon o štátnom fonde rozvoja bývania priamo v § 3 definuje, čo považuje za zdroje fondu a v § 4 upravuje použitie prostriedkov fondu. Finančné prostriedky s ktorými žalobca hospodári sú okrem iného aj finančné prostriedky Európskej únie a dotácie zo štátneho rozpočtu, ktoré ani na spomínaný účel nemôžu byť použité. Aj samotné hospodárenie žalobcu sa riadi podľa schváleného rozpočtu, ktorý je navyše zapojený finančnými vzťahmi na rozpočet Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, ktoré je správcom fondu a vykonáva kontrolu. Zároveň poukázal na § 1 ods. 3 písm. p/ zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý citoval s tým, že ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, Zároveň poukázal na skutočnosť, že dňa 07.09.2017 bola Národnou radou Slovenskej republiky schválená novela zákona č. 150/2013 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania, a z bodu 19. dôvodovej správy tiež citoval. Následne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co/122/2017 konkrétne na bod 19., 20., 21. a 22. odôvodnenia.

18. Čo sa týka formulárovej zmluvy, žalobca poukázal na ustanovenie § 12 zákona č. 124/1996 Z.z. o štátnom fonde rozvoja bývania v ktorom sa v odseku 2 uvádzajú náležitosti, ktoré musí obsahovať každá zmluva uzatváraná žalobcom za účelom poskytnutia podpory. Vzhľadom k výpočtu podstatných náležitostí zmluvy, ktoré v odvolaní citoval nemožno prijať záver o tom, že zmluva o úvere je typovou zmluvou alebo formulárovou zmluvou. Okrem toho zmluva o úvere bola poskytnutá za zvýhodnených podmienok a to konkrétne podmienky uvedenej v článku IV. splácanie úveru, v ktorom sa zmluvné strany dohodli, že úver poskytnutý žalobcom bude splatený so základnou úrokovou sadzbou vo výške 3,60 %. V tomto čase banky a iné finančné inštitúcie poskytovali úvery pri oveľa vyššej úrokovej sadzbe v rozmedzí od 9 % - 11 %. Žalobca posudzuje každú žiadosť podľa poradia, ktoré je stanovené termínom doručenia žiadosti, pričom ak žiadosť nevyhoví bezodkladne ju vráti žiadateľovi. V prípade poskytnutia podpory žalobca zašle žiadateľovi návrh zmluvy o poskytnutie do 30 dní odo dňa prijatia rozhodnutia. V prípade, že žiadateľ súhlasí s predloženým návrhom zmluvy vo všetkých jej ustanoveniach potvrdí túto skutočnosť svojim podpisom na zaslaných návrhoch, prípadne aj podpisom spoludlžníka, Dodatky, výhrady alebo zmeny zo strany žiadateľa k návrhu zmluvy sa považujú za nový návrh zmluvy, ku ktorému sa musí žalobca vyjadriť. Z tohto zákonného postupu možno ustáliť, že žiadateľ má objektívnu možnosť oboznámiť sa so zmluvou ešte pred jej uzavretím, môže navrhnúť dodatky, výhrady alebo zmeny. Toto oprávnenie prináleží nielen žiadateľovi, ale aj ostatným účastníkom zmluvy. V prípade, že žiadateľ nesúhlasí s návrhom zmluvy a podá námietky, výhrady alebo návrhy zmien, takýmito podnetmi je žalobca viazaný a musí sa nimi zaoberať. S ohľadom na predmetnú argumentáciu možno prijať jednoznačný záver, že zmluva o poskytnutí podpory nie je typovou formulárovou zmluvou.

19. K odstúpeniu od zmluvy žalobca v odvolaní uviedol, že nakoľko ustanovenie § 506 Obchodného zákonníka je lex specialis, ktoré je všeobecným ustanovením Obchodného zákonníka o odstúpení od zmluvy, žalobca si uplatnil okrem úroku z omeškania aj zmluvný úrok vyplývajúci z ustanovenia článku IV. zmluvy o úvere. V zmysle ustanovenia § 506 Obchodného zákonníka je oprávnením veriteľa požadovať vrátenie dlžnej sumy aj s úrokmi. Aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej časti úveru vyplýva zo zmluvy o úvere a trvá, respektíve pokračuje aj po účinnosti odstúpenia veriteľa od zmluvy. Preto je opodstatnené, aby po odstúpení zmluvy o úvere dlžník naďalej platil tak úroky z úveru, ako aj úroky z omeškania. Nárok žalobcu na zmluvný úrok aj po odstúpení od zmluvy potvrdzuje aj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33Cdo/113/2008. Rovnaký názor uviedol aj v odôvodnení svojho rozhodnutia aj Krajský súd Banská Bystrica, v rozhodnutí sp.zn. 43Cob/239/2015 z ktorých žalobca citoval. V prípade, že súd posudzuje nárok žalobcu ako bezdôvodné obohatenie v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka, prispieva tým k diskriminácii klientov štátneho fondu rozvoja bývania, ktorý si riadne a včas splní svoje záväzky. Žalovaných tento výklad zákona v konečnom dôsledku zvýhodňuje tým, že sú povinní zaplatiť len nesplatenú istinu spolu s úrokom z omeškania. Takýto stav však diskriminuje tých dlžníkov, ktorí riadne a včas splácajú istinu s prislúchajúcim zmluvným úrokom.

20. K zmluvnej pokute žalobca v odvolaní uviedol, že žalobca a žalovaní sa v zmluve výslovne dohodli, že ak dôjde k naplneniu bodu 8.4 zmluvy sú žalovaní povinní uhradiť zmluvnú pokutu vo výške 10 % z celej dlžnej sumy, ktorá pozostáva zo súčtu zostatku istiny a úroku, ktoré žalobca vyčíslil v odstúpení. V uvedenom ustanovení je teda spôsob určenia výšky zmluvnej pokuty jednoznačný a to vo vzťahu k základu z ktorého sa vypočítava ako aj vo vzťahu k spôsobu výpočtu. K tomu citoval žalobca ustanovenie § 544 ods. 2, § 545 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 300 a § 302 Obchodného zákonníka,

Právna úprava vychádza z absolútnej objektívnej zodpovednosti za porušenie povinností, ktorá je zabezpečená zmluvnou pokutou. To znamená, že zmluvný subjekt, ktorý poruší zmluvnú povinnosť sa nemôže zbaviť povinnosti túto pokutu zaplatiť, ibaže sa inak dohodnú samotné zmluvné strany. Zaplataenie zmluvnej pokuty neoslobodzuje povinnú stranu od plnenia povinnosti, ktorú porušila. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp.zn. 2MObdo/3/2009 a 4Obdo/4/99 z ktorých citoval. Žalobca má za to, že ustanovenie o zmluvnej pokute bolo v zmluve dojednané dostatočne a zrozumiteľne v intenciách príslušných zákonných ustanovení. Preto zastáva názor, že mu vznikol nárok na zaplataenie zmluvnej pokuty v celom rozsahu nakoľko boli splnené všetky podmienky, ktoré stanovila zmluva o úvere.

21.K nákladom spojeným s uplatnením pohľadávky vo výške 477,40 Eur žalobcu v odvolaní uviedol, že v žalobe uplatnil nárok na zaplataenie nárokov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 394,06 Eur za odstúpenie od úverovej zmluvy. Úkon v sume 320,34 Eur, režijný paušál v sume 8,04 Eur, 20% DPH v sume 65,68 Eur a na výzvu na úhradu vo výške 83,34 Eur, úkon v sume 61,41 Eur, režijný paušál v sume 8,04 Eur, 20 % DPH v sume 13,59 Eur spolu vo výške 477,40 Eur. V tejto súvislosti poukázal na § 4 ods. 1 a 3 zákona o pohľadávkach štátu z ktorého citoval a uviedol, že z uvedených ustanovení vyplýva povinnosť štátneho fondu rozvoja bývania ako správcu pohľadávky štátu zabezpečiť vymozenie pohľadávky štátu. Žalobca v tzv. predsúdnom konaní vykonal len také úkony, ktoré boli nevyhnutné na účelné uplatnenia práva žalobcu s poukazom na znenie zmluvy ako aj na ustanovenia zákona č. 374/2004 Z.z. o pohľadávkach štátu. Žalobca má za to, že v danom prípade bolo zistenými dôkazmi preukázané a to samotným odstúpením od zmluvy spolu s doručenkami a obáľkami, že žalobcovi vznikli odôvodnené náklady spojené s uplatnením pohľadávky voči žalovaným. Išlo o účelne vynaložené náklady na to, aby mohlo byť úspešne uplatnené právo žalobcu na súde. Z dôvodu porušenia zmluvných povinností žalobca uplatnil svoj nárok cestou príslušného súdu. Postup žalobcu ako veriteľa, ktorý sa obrátil na svojho právneho zástupcu jednak so žiadosťou, aby posúdil splnenie podmienok na zaslanie odstúpenia a posúdenia podmienok prípadného súdneho konania, ako aj so žiadosťou na vypracovanie tohto právneho úkonu je úplne relevantný a racionálny. Za tejto situácie ktorú zavinili výlučne žalovaní neuhradzáním poskytnutého úveru riadne a včas, nie je možné a spravodlivé od žalobcu požadovať, aby znášal náklady spojené s týmto postupom sám. Žalobcom uvádzaný právny názor v plnom rozsahu potvrdzuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uznesenie sp.zn. 3MObdo2/2010, z ktorého vyplýva, že príslušenstvom pohľadávky sú aj vynaložené náklady za odmenu za právnu službu poskytnutú mimosúdneho konania v súvislosti s uplatnením pohľadávky podľa ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Zároveň žalobca poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady SER 2011/7/EÚ zo dňa 16.02.2011 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách. Citoval bod 20 preambuly smernice a článok 6 ods. 3 Smernice. Žalobca považuje odôvodnenie rozsudku v dotknutých častiach za nepreskúmateľné v dôsledku čoho má za to, že došlo k porušeniu práv na spravodlivý proces. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky IV.ÚS 115/03, III.ÚS 209/04. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 388 C.s.p. odvolaním napadnuté výroky rozsudku zmenil tak, že žalovaných v 1/, 2/, v 3/ a vo 4/ rade zaviazá k povinnosti zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 14.712,90 Eur spolu s nesplateným zmluvným úrokom ku dňu 12.12.2014 vo výške 758,09 Eur v zmysle ustanovenia článku IV. zmluvy o poskytnutí podpory zmluvným úrokom vo výške 3,6% ročne z istiny vo výške 14.712,90 Eur od 26.02.2015 do zaplataenia, nesplateným úrokom z omeškania z nesplatených splátok splatným pred odstúpením vo výške 77,29 Eur, úrokom z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 1.268,80 Eur od 06.11.2014 do 25.02.2015, t.j. 31,06 Eur, úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne z istiny vo výške 14.712,90 Eur od 26.02.2015 do zaplataenia nákladmi spojeným s uplatnením pohľadávky vo výške 477,40 Eur a zmluvnou pokutou vo výške 1.547,10 Eur s tým, že plnením jedného za žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania v rozsahu 100 % alebo alternatívne napadnuté výroky rozsudku súdu 1. inštancie v zmysle ustanovenia § 379 ods. 1 písm. b/ zrušiť z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom a v zmysle ustanovenia § 391 ods. 1 C.s.p. vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si žalobca uplatnil za odvolanie trovy právneho zastúpenia vo výške 415,38 Eur vrátane DPH.

22.Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie aj žalovaný v 1/ rade. Nepochybnil skutočnosť, že so žalobcom žalovaní v 1/ a v 2/ rade uzatvorili zmluvu o úvere na základe ktorej im žalobca poskytol

úver. Tento bol použitý na výstavbu bytu v objekte ktorého vlastníkom bol otec žalovanej v 2/ rade T.. M. C.. Byt bol do rozvodu žalovaných v 1/ a v 2/ rade v ich bezpodielovom spoluvlastníctve a na tento byt malo byť žalobcom zriadené záložné právo čo sa nestalo. Manželstvo žalovaných v 1/ a v 2/ rade bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu v Bardejove sp.zn. 3C/70/2004 zo dňa 10.02.2006. Do tejto doby aj neskôr žalovaný v 1/ rade bez účasti žalovanej v 2/ rade splácal poskytnutý úver. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp.zn. 4C/98/2008 zo dňa 27.01.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 12.04.2012 sa stal výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, ktorej sa pôžička dotýka Ing. M. C., teda vrátane nehnuteľnosti na ktorú bol poskytnutý príspevok zo štátneho fondu rozvoja bývania. Keďže nedošlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov v stanovenej trojročnej lehote došlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva medzi bývalými manželmi tak, že žalovanému v 1/ rade bola vyplatená suma ktorej súčasťou bol vyporiadaný podiel na predmetnom byte po odpočte podielu na zostatku úveru, čím bol jeho vzťah k nehnuteľnosti a žalobcovi vysporiadaný. Keďže nehnuteľnosť prešla na otca žalovanej v 2/ rade, žalovaní ho navrhli pripustiť do konania. Keďže sa tak nestalo má žalovaný v 1/ rade za to, že pohľadávku žalobcu má znášať vzhľadom na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva žalovaná v 2/ rade, následne táto má nárok na vyporiadanie voči nadobúdateľovi majetku. V podstatných častiach rozsudok nespochybňuje. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil vo vzťahu k žalovanému v 1/ rade a zaviazal k úhrade pohľadávky žalobcu iba žalovanú v 2/ rade alebo eventuálne, aby rozsudok vo vzťahu k povinnosti žalovaných v 1/ a v 2/ rade zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

23. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie aj žalovaná v 2/ rade. Navrhla, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 388 C.s.p. rozsudok zmenil tak, že žalobu proti žalovanej v 2/rade v celom rozsahu zamietne a prizná jej nárok na náhradu trov konania. Dôvodom odvolania je ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p., pretože na základe vykonaného dokazovania súd inštancie mal dospieť k záveru o zamietnutí žaloby voči nej a nie zaviazat' žalovanú v 2/ rade spolu so žalovaným v 1/ rade na solidárne zaplatenie istiny vo výške 6.517,14 Eur s príslušným úrokom z omeškania. Z dokazovania je nepochybne preukázané, že žalovaní v 1/ a v 2/ rade boli rozvedení, pričom žalovaná v 2/ rade svoje povinnosti riadne plnila za obdobia rokov 2010, 2011, 2012 a 2013. Žalovaný v 1/ rade neuhrádzal záväzky, ktoré boli predmetom žaloby. Bolo závažným pochybením žalobcu, že bez náležitých dokladov poskytol pôžičku a pri uzatváraní pôžičky neskúmal fakt, že neexistovala zmluva o záložnom práve k nehnuteľnosti, ktorá bola obligatórnou náležitosťou poskytnutia pôžičky. Pochybenie súdu spočíva predovšetkým v tom, že opomenul tú časť dokazovania, v ktorom je nepochybne preukázané, že otec žalovanej v 2/ rade T.. C. vyplatil žalovanému v 1/ rade sumu 12.500,- Eur s tým, aby vyrovnal z tejto istiny splátku úveru. Z dokazovania je nepochybne preukázané, že túto istinu žalovaný v 1/ rade prevzal a úvery neuhrádzal. Preto mal súd prvej inštancie rozhodnúť tak, že mal žalovaného v 1/ rade zaviazat' na zaplatenie istiny 6.517,14 Eur s príslušným úrokom z omeškania voči žalovanej v 1/ rade (zrejme správne žalovanej v 2/ rade) mal žalobu zamietnuť. Keďže súd zaviazal oboch žalovaných zaplatiť istinu s úrokmi spoločne a nerozdielne je odvolanie podané dôvodne a žalovaná v 2/ rade navrhla, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že žalobu voči žalovanej v 2/ rade zamietne.

24. K odvolaniu žalovaných v 1/ a v 2/ rade sa vyjadril žalobca. K odvolaniu žalovaného v 1/ rade uviedol, že bolo podané oneskorene. Dňa 30.05.2018 podal žalovaný v 1/ rade odvolanie z opatrnosti, pričom uviedol, že podané odvolanie písomne odôvodnení do 20.06.2018. V odôvodnení odvolania zo dňa 22.06.2018 uviedol, že pohľadávka žalobcu mala byť uplatnená len voči žalovanej v 2/ rade nakoľko došlo k vyporiadaniu bezpodielového spoluvlastníctva manželov a nehnuteľnosť na ktorú bol poskytnutý úver nadobudol do vlastníctva otec žalovanej v 2/ rade. Poukázal na ustanovenie § 364 a § 386 C.s.p.. Navrhol, aby odvolací súd odmietol odvolanie ako podané oneskorene. Z opatrnosti, ak by odvolací súd mal za to, že podané odvolanie neodmietol uviedol, že manželstvo žalovaného v 1/ ráde a žalovanej v 2/ rade bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu v Bardejove dňa 10.02.2006 sp.zn. 3C/70/2004. Následne v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa stal vlastníkom nehnuteľnosti na ktorú bol poskytnutý úver otec žalovanej v 2/ rade. Rozvod manželstva, respektíve vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov nemá žiaden vplyv na záväzok žalovaných plniť si svoje povinnosti podľa zmluvy o úvere č. XXX/XXXX/XXXX. Žalovaní v 1/ rade a 2/ rade podpísali zmluvu o úvere ako dlžníci, pričom do dnešného dňa tento status nebol zmenený žiadnym dodatkom k uzavretej zmluve o úvere. Žalobca rovnakú skutočnosť, že nehnuteľnosť na ktorú bol poskytnutý úver prešla následne do vlastníctva tretej osoby, nepovažuje v tomto spore za rozhodnú a takú, ktorá by mala vplyv na uplatnenie nároku voči žalovanému v 1/ rade a žalovanému v 2/ rade.

25. K odvolaniu žalovanej v 2/ rade žalobca uviedol, že ak by chcel dlžník na základe iného občianskeho, obchodného alebo obdobného vzťahu preniesť svoj záväzok na tretiu osobu, ktorá by tento plnila v jeho mene môže tak urobiť len s výlučným súhlasom veriteľa, t.j. Štátneho fondu rozvoja bývania. Čo sa týka zmeny dlžníka poukázal na ustanovenie § 531 ods. 1 a § 531 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalobcovi nebola predložená žiadna dohoda o prevzatí dlhu a nebolo predložené ani vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Žalobca nebol požiadaný o udelenie súhlasu zo strany žalovaných ani tretej osoby, ani žiaden súhlas nebol zo strany žalobcu udelený. Žalobca nebol ani účastníkom žiadneho súdneho konania v predmetnej veci. Preto má za to, že žalovaný v 2/ rade je stále povinný plniť zmluvné podmienky. Rovnako je mylné i tvrdenie žalovaného v 2/ rade, že pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí podpory neexistovala zmluva o záložnom práve k nehnuteľnosti, ktorá bola obligatórnou náležitou poskytnutia pôžičky. V zmysle článku VII. bod 7.4 zmluvy o úvere zmluvné strany sa dohodli, že dlžník zriadi v prospech fondu záložné právo po správoplatnení kolaudačného rozhodnutia, ktorým je povolenie stavbu užívať. Po zriadení záložného práva ručenie ručiteľmi podľa bod IV.7.2 zaniká. V zmysle uvedeného boli žalovaní povinní zriadiť záložné právo až po právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia. Kolaudačné rozhodnutie nebolo zo strany žalovaných žalobcovi doručené a záložné právo k nehnuteľnosti nebolo zriadené. Ručiteľský záväzok naďalej trvá. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd rozhodol tak, ako navrhol vo svojom odvolaní. Zároveň navrhol odvolanie žalovaného odmietnuť ako oneskorené.

26. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná v 2/ rade. Uviedla, že podala odvolanie voči rozsudku. Súd prvej inštancie vo veci podľa názoru žalovanej v 1/ rade neporušil procesné práva strán. V tomto smere z rozsiahleho odvolania žalobcom neboli preukázané také skutočnosti, že by odvolací súd mohol konštatovať porušenie procesných práv strán sporu. Preto žalovaná v 2/ rade má za to, že je potrebné vo veci samej neprihliadať na odvolania žalobcu a žalovaného v 1/ rade, ale akceptovať odvolací návrh žalovanej v 2/ rade na zmenu napadnutého rozsudku tak, ako to uviedla vo svojom odvolaní.

27. K podaniam žalobcu a žalovanej v 2/ rade sa vyjadril žalovaný v 1/ rade. Oznamoval, že na odvolaní trvá, pričom si nevie vysvetliť podanie žalovanej v 2/ rade, ktorým uvádza, že súd procesne pochybil keď túto skutočnosť vo svojom odvolaní nenamietali ani nenamietajú. Tvrdil, že žalovaná v 1/ rade nemôže znášať úhradu pôžičky za objekt, ktorý jej vlastnícky nepatrí a ktorý vlastní otec žalovanej v 2/ rade, pričom došlo k vyporiadaniu medzi oboma žalovanými. Preto navrhol rozšírenie žaloby na ďalšieho účastníka s tým, aby tento mal povinnosť uhradiť zvyšok neuhradenej pôžičky od žalobcu. Keďže žalovaný v 1/ rade pôžičku splácal a túto prestal splácať až po rozvode manželstva so žalovanou v 2/ rade. Žalovaný v 1/ rade má za to, že pochybil aj žalobca keď v rámci zabezpečenia pohľadávky nezriadiť záložné právo na nehnuteľnosť na ktorú bola poskytnutá a použitá pôžička, preto trval na odvolaní.

28. Žalobca sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného v 2/ rade. Konštatoval, že rozsudok v rozvodovom konaní medzi žalovaným v 1/ a v 2/ rade týkajúci sa aj vyporiadania BSM a ich vzájomnej dohody o vyplatení záväzkov nie je záväzný pre žalobcu a je len internou záležitosťou žalovaného v 1/ rade a žalovaného v 2/ rade. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 22Cdo/183/2008 s tým, že vo vzťahu k žalobcovi, ktorý úver poskytol aj naďalej vystupujú ako dlžníci pôvodný dlžník a spoludlžník. Zároveň poukázal na právnu argumentáciu obsiahnutú v rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6Co/2/2014 zo dňa 27.01.2015, z ktorého vyplýva, že rozhodnutie o vyporiadanie BSM má vo vzťahu k tretím osobám charakter akéhosi postúpenia záväzku jedným z manželov, ktoré však vo vzťahu k týmto tretím osobám nemá žiadnu právnu relevanciu. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd rozhodol v súlade s jeho odvolacím návrhom.

29. K podaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná v 2/ rade. Trvala na svojom podanom odvolaní a považuje vyjadrenie žalobcu za irelevantné pre rozhodovanie o odvolaniach, ktoré sú vo veci samej podané žalobcom a žalovanými v 1/ a v 2/ rade.

30. V spise sa nachádza i vyjadrenie žalobcu - právny rozbor veci, kde žalobca poukázal na rozsudky Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/289/2017, Okresného súdu Partizánske sp.zn. 3Cb/47/2016 a Okresného súdu Michalovce sp.zn. 8Csp/132/2016, ktoré pripojil k tomuto podaniu a zhrnul, že úver poskytnutý žalobcom spĺňa zákonnú výnimku zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúcu sa účelu poskytnutia finančných prostriedkov v rámci zmluvy o úvere. Z uvedeného dôvodu nie je možné vyvodiť záver, že sa jedná o spotrebiteľský charakter sporu. Žalobca aj v zmysle predloženej aktuálnej judikatúry nespĺňa definíciu dodávateľa podľa § 52 Občianskeho zákonníka, Má nárok na uplatnenie zmluvných

úrokov a úrokov z omeškania aj po odstúpení od zmluvy, nakoľko odstúpením od zmluvy nezaniká nárok na zaplatenie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania. Nepriznanie nároku na príslušenstvo pohľadávky po odstúpení od zmluvy by nebolo správne ani spravodlivé.

31. Následne sa v spise nachádza aj vyjadrenie žalobcu k aktuálnej judikatúre Krajských súdov - právne stanovisko, kde poukázal na rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 16.02.2017 sp.zn. 5C/197/2015, uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.04.2018, sp.zn. 25Co/79/2017, rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 30.08.2018, sp.zn. 5C/197/2015, a uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 24.04.2018 sp.zn. 10C/122/2017 z ktorých citoval a zároveň ich k svojmu podaniu pripojil. Konštatoval, že citovaná judikatúra je v súčasnej dobe tou najaktuálnejšou, ktorá bola prijatá pri posudzovaní postavenia žalobcu v rámci civilného sporového konania. Pri zaujatí stanoviska, či už v rámci predbežného právneho posúdenia alebo následne v rámci rozhodnutia vo veci samej sa konajúci súd nemôže odvolávať na príslušnú judikatúru, ktorá bola prijatá pred uvedenými rozhodnutiami. Judikatúra sa v tomto smere vyvíja a prispôsobuje v rámci zákonodarnej činnosti a rovnako spoločenskému záujmu. Citovanými rozhodnutiami a predovšetkým uzneseniami krajských súdov došlo k prekonaniu právnych záverov na ktorých v rôznych smeroch poukazujú žalované strany v rámci konaní, v ktorom vystupuje Štátny fond rozvoja bývania ako žalobca.

32. Následne bolo do spisu doručené vyjadrenie žalovanej, ktorá po preštudovaní príslušných rozhodnutí súdov, ktoré sú pripojené k vyjadreniu žalobcu zistila, že žalobca nevenoval primeranú pozornosť rozhodnutiam súdov v Bardejove a v Prešove, pretože rozsudok Okresného súdu v Bardejove zo dňa 30.08.2018 sp.zn. 5C/197/2015 nie je právoplatný. Dňa 05.10.2018 bolo voči nemu podané odvolanie o ktorom nebolo Krajským súdom v Prešove rozhodnuté. Navyše žalovaní v tomto spore podali sťažnosť voči sudcovi, ktorý vo veci rozhodoval. Za tejto situácie sa javí vyjadrenie žalobcu ako nepresvedčivé a žalovaná nadobúda presvedčenie, že tieto vyjadrenia sú vlastne vyrábaním právnych úkonov v súvislosti so zastupovaním žalobcu príslušnou advokátskou kanceláriou. Preto žalovaná v 2/ rade navrhla, aby toto vyjadrenie nebolo brané na zreteľ pri rozhodovaní pred odvolacím súd pre flagrantné nedostatky.

33. Následne v odvolacom konaní oznámil žalobca zmenu obchodného mena svojho právneho zástupcu na Garaj & Partners s.r.o., Jozefská 3, Bratislava 811 06, IČO: 35 951 125, a vyjadril sa aj k vyjadreniu žalovanej v 2/ rade. Poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co/122/2017 zo dňa 24.04.2018 z ktorého citoval bod 18., 19., 20., 21., 22. Zároveň na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 9Co/246/2017 zo dňa 16.10.2018 z ktorého citoval bod 22, 23, 24 a 26, na Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/286/2017 zo dňa 26.09.2018 z ktorého citoval bod 32 a 33.

34. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná v 2/ rade. Zdôraznila, že rozhodujúcou judikatúrou sú záväzné stanoviská Ústavného súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Je notoricky známe, že v spotrebiteľských sporoch rozhodnutia jednotlivých súdov dokonca aj senátov jednotlivých súdov sa líšia. Žalobca sa mal predovšetkým zaoberať skutočnosťou uvedenou v odvolaní žalovanej v 2/ rade a zdôvodnením prečo vo svojom stanovisku zo dňa 28.11.2018 citoval rozhodnutia Okresného súdu v Bardejov a Krajského súdu v Prešove, pričom tieto rozhodnutia nenadobudli právoplatnosť, čo je závažným spochybnením dôkazov, ktoré v tomto vyjadrení navrhuje. Preto žalovaná v 2/ rade trvá na odvolaní v celom rozsahu.

35. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Konštatoval, že spor medzi žalobcom a žalovaným nie je spotrebiteľskej povahy v zmysle ustanovenia § 52 Občianskeho zákonníka, nemá charakter spotrebiteľskej zmluvy, žalobca nevystupuje v postavení dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, nakoľko jeho činnosť nemá atribúty podnikateľskej činnosti. Spor sa má spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka. Žalobca sa v tomto podaní zaoberal záväznosťou právneho názoru súdu vyššej inštancie a konštatoval, že nejednotnosť v rozhodovacej praxi súdov odstraňuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.04.2019 sp.zn. 4Cdo/107/2018, ktoré jednoznačne uvádza, že činnosť žalobcu nemá atribúty podnikania, ale práve naopak realizuje podporu štátu v oblasti bytovej politiky a preto nemôže mať postavenie dodávateľa podľa ustanovenia § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka a ním uzatvárané zmluvy nemajú charakter spotrebiteľskej zmluvy podľa ustanovenia § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Toto uznesenie má zásadný význam pre právne posúdenie sporu vedeného v tomto konaní. Obsahuje presný, jednoznačný a určitý právny názor k postaveniu žalobcu a nemožnosť aplikovať ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy na zmluvu o poskytovaní

podpory vo forme úveru a je pre konajúci súd právne záväzný. Zároveň z tohto uznesenia žalobca citoval bod 22. a 23. odôvodnenia.

36. K tomuto podaniu zaslala znova vyjadrenie žalovaná v 2/ rade, ktorá zotrvala na dôvodoch svojho odvolania i na doterajších vyjadreniach. Žalovanej sa javí nadbytočne rozsiahle zdôvodňovať právnu záväznosť právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pretože o tom, či tento názor bude záväzný pre odvolací súd je rozhodujúce stanovisko odvolacieho súdu pri rozhodovaní o odvolaniach, ktoré boli podané proti napadnutému rozsudku, jednak žalobcom, jednak všetkými žalovanými. Nepochybne vo všetkých podaniach žalobcu nie je ani zmienka o tom, že došlo k závažnému pochybeniu pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí úveru žalobcu žalovaným, pretože táto zmluva nemala všetky náležitosti, predovšetkým nebolo dôsledne riešené vlastníctvo nehnuteľnosti ku ktorej mal byť úver poskytnutý. Navyše zmluva o záložnom práve v prospech žalobcu, ktoré malo byť zriadené k nehnuteľnosti na ktorú bol daný úver nikdy nevznikla, a žalobca sa márne snažil konvalidovať tento závažný nedostatok rôznymi výzvami adresovanými žalovaným. Preto žalovaná v 2/ rade považuje vyjadrenie žalobcu za nadbytočné a nemôže sa ubrániť dojmu, že je účelové v záujme rozhodovania o trovách konania.

37. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu 1. inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 20.02.2020 a zistil, že odvolanie žalobcu ako aj odvolania žalovaných v 1/ a v 2/ rade nie sú dôvodné.

38. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

39. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou nepreskúmateľnosťou, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

40. K nepreskúmateľnosti rozsudku odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

41. K námietke nesprávnych skutkových zistení odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj

strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

42. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že vo vzťahu v priebehu konania nedošlo k naplneniu uvedenej odvolacej námietky, pretože súd prvej inštancie na právny vzťah medzi sporovými stranami aplikoval vtedy platný právny predpis.

43. Teda súd prvej inštancie vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu dopĺňa nižšie uvedené.

44. K námietke žalobcu, že v predmetnom prípade nebola uzatvorená spotrebiteľská zmluva a teda vôbec nejde o spotrebiteľský vzťah odvolací súd uvádza, že s uvedenými tvrdeniami žalobcu sa nie je možné stotožniť z dôvodu, že žalobca pri uzatváraní zmluvy o úvere mal postavenie právnickej osoby, čo vyplýva z § 1 ods. 2 zákona č. 124/1996 Z. z. o Štátnom fonde rozvoja bývania v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Zákon o ŠFRB“). V zmysle uvedeného v spojení s Občianskym zákonníkom, teda žalobca disponoval spôsobilosťou mať práva a povinnosti - mohol samostatne konať vo vlastnom mene tie činnosti, ktoré mu boli zverené Zákonom o ŠFRB. Zo znenia uvedeného zákona vyplýva, že jednou z takýchto činností bolo aj uzatváranie zmlúv o poskytnutí podpory vo forme úveru, pričom uvedené má charakter sústavnosti a účelom uzatvárania týchto zmlúv je nepochybne dosiahnutie zisku. Možno konštatovať, že aj zmluva uzatvorená medzi sporovými stranami v zmysle ust. § 467 a nasl. Obchodného zákonníka je zmluvou odplatnou a žalovaným ako dlžníkom okrem povinnosti vrátiť peňažné prostriedky vzniká i povinnosť zaplatiť úroky. Na základe uvedeného teda možno konštatovať, že splátky úrokov z poskytnutého úveru z fondu, tak pre žalobcu vytvárali časť zdrojov v zmysle § 3 Zákona o ŠFRB. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že predmetný vzťah medzi sporovými stranami založený Zmluvou o poskytnutí podpory spĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, na základe čoho možno konštatovať, že vzťah medzi sporovými stranami je vzťahom spotrebiteľským, ako správne uviedol súd prvej inštancie. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na bod 30 odôvodnenia rozsudku, kde súd prvej inštancie dal za pravdu žalobcovi, že tento typ úverov je vylúčený z pôsobnosti zákona č. 129/2010 Z.z., i zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, avšak nič nebráni tomu, aby nebolo možné predmetný vzťah posudzovať podľa ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

45. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie ich obsahu alebo ich zmeny. V dôsledku uvedeného teda možno konštatovať, že aj zmluva uzatvorená medzi sporovými stranami túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy boli bez akýchkoľvek pochybností i ustanovenia majúce charakter všeobecných obchodných podmienok, ktoré spotrebiteľ ovplyvniť nemohol nakoľko boli už vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov.

46. Odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 4Cdo/106/2018 zo dňa 29.04.2019, ktorý obdobnú vec posúdil v tom smere, že nejde o spotrebiteľský vzťah s odôvodnením, že smernici Rady 93/13/ES o nekalých podmienkach v spotrebiteľských veciach nepodliehajú prípady, ak zmluvné podmienky odrážajú záväzné zákonné alebo regulačné ustanovenia, čo je práve prípad Štátneho fondu rozvoja bývania, ktorý nemôže použiť voľnú úvahu ale zákonom stanovené pravidlá. Od uvedeného rozhodnutia sa však odvolací súd už vo vyššie naznačenom smere odkláňa v zmysle § 220 ods. 3 C.s.p.. Odvolací súd v prvom rade uvádza, že Štátny fond rozvoja bývania používa formulárovú agendu, avšak porovnaním rôznych zmlúv je evidentné, že zmluvné

podmienky sa typovo opakujú (okrem výšok úverov a dlžníkov). Zákon Štátnemu fondu rozvoja bývania síce ukladá použiť určité zmluvné podmienky, avšak zákonom stanovené zmluvné podmienky nie sú jediné možné, a to s poukazom na Zákonom o ŠFRB formulované znenie vety: „Zmluva musí obsahovať „najmä“. Z uvedeného teda vyplýva, že Štátnemu fondu rozvoja bývania nebráni nič, aby použil aj iné zmluvné dojednanie ako to, ktoré je slovami smernice „záväzným zákonným alebo regulačným ustanovením“ (čl.1 bod 2 Smernice) a pritom akú inú než „voľnú úvahu“ použije Štátny fond rozvoja bývania pri tých zmluvných dojednaniach, ktoré môže dojednať, takpovediac navyše oproti odporúčaniu zákona (arg. slovo „najmä“).

47. V prípade ak by aj v zákone absentovalo slovo „najmä“, tak v takomto prípade samotný zákon ako zmluvné podmienky ukladá použiť podmienky súkromného práva, ktoré sú dosť všeobecné, ako sú „zabezpečenie záväzkov (§ 12 ods. 2 písm. d) Zákona o ŠFRB) alebo „sankcie za porušenie zmluvných podmienok“ (§ 12 ods. 2 písm. g) Zákona o ŠFRB). Nemožno pritom vylúčiť dojednanie sankcie, ktorá bude vykazovať znaky neprijateľnosti pre jej neprimeranosť (§ 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka), avšak podľa vyššie uvedeného názoru by sa súd v podstate ani neprepracoval k súdnej kontrole, pretože táto je prípustná iba v spotrebiteľskej veci a takými bez ďalšieho nemajú byť veci Štátneho fondu rozvoja bývania. Nejasnosti sa vynárajú na povrch i v prípade neprijateľného zabezpečenia a či teda v takomto prípade má súd aktivovať súdnu kontrolu podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

48. Odvolací súd poukazuje na to, že síce rozumie špecifikám Štátneho fondu rozvoja bývania, ale zmluvy ním dojednávané nie sú ako celok zakotvené v žiadnom kogentnom pravidle zákona. Naopak, zákon síce ukladá povinné zmluvné náležitosti, no najmenej vyššie uvedené zmluvné podmienky sú založené na pravidlách zákona, ktoré majú aj dispozitívnu povahu. Jenou z činností, ktoré poskytuje Štátny fond rozvoja bývania sú úvery a tento inštitút nie je založený len na kogentných pravidlách, ale aj dispozitívnych normách. V takomto prípade tak vyvstáva i ďalšia otázka, že judikatúra Súdneho dvora EÚ síce bráni aplikácii smernice pri klauzulách, ktoré sú kopírovaním záväzného zákonného pravidla (kogentného) no nie zmluvnej klauzuly, ktorá vychádza z dispozitívnej normy pri odklone v neprospech spotrebiteľa v relevantnej intenzite.

49. Odvolací súd zdôrazňuje, že súdny dvor vo viacerých prípadoch skonštatoval, že verejnoprávne subjekty nie sú vyňaté z pôsobnosti smernice, preto sa dá predpokladať, že na verejnoprávne subjekty ako dodávateľov pre spotrebiteľov vždy bude dopadať určitá zákonná regulácia ako pri Štátnom fonde rozvoja bývania, no je na súdoch, aby poctivo odlišili klauzuly, ktoré podliehajú súdnej kontrole (porov. C-34/13, ECLI:EU:C:2014:2189 „Článok 1 ods. 2 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluvná podmienka obsiahnutá v zmluve, ktorú uzavrel predajca alebo dodávateľ so spotrebiteľom, je vylúčená z pôsobnosti tejto smernice len vtedy, ak uvedená zmluvná podmienka odráža obsah záväzného zákonného alebo regulačného ustanovenia, čo overiť prináleží vnútroštátnemu súdu“ ; tiež EÚ C-488/11, C-92/11).

50. Odvolací súd tiež poznamenáva, že aplikácia smernice (formulárovej smernice, pozn. súdu) bola súdnym dvorom zastabilizovaná pri nespochybniteľnom podnikateľskom úvere a to vo vzťahu k zabezpečeniu podnikateľského úveru právnickej obchodnej spoločnosti (C- C-74/15, cit. článok 1 ods. 1 a článok 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že táto smernica sa môže použiť na zmluvu o zabezpečení záväzku nehnuteľnosťou alebo zmluvu o ručení uzavretú medzi fyzickou osobou a úverovou inštitúciou s cieľom zabezpečiť splnenie povinností, na ktoré sa zaviazala obchodná spoločnosť voči tejto inštitúcii v úverovej zmluve, ak táto fyzická osoba konala s cieľom, ktorý nesúvisí s jej obchodom, podnikaním alebo povoláním, a k uvedenej spoločnosti nemá žiadny funkčný vzťah“, alebo pri úvere poskytnutom verejnoprávnuo vzdelávacou inštitúciou (C-147/16, ECLI:EU:C:2018:320, bod 51: „Z toho vyplýva, že článok 2 písm. c) smernice 93/13 z rozsahu jej pôsobnosti nevyklučuje ani subjekty vykonávajúce úlohy všeobecného záujmu, ani subjekty s verejnoprávnyim postavením (pozri analogicky rozsudok z 3. októbra 2013, Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs, C-59/12, EU:C:2013:634, bod 32). Okrem toho, ako uviedla generálna advokátka v bode 57 svojich návrhov, keďže úlohy verejného charakteru a úlohy vo všeobecnom záujme sa často vykonávajú ako činnosti, ktorých cieľom nie je dosiahnutie zisku, pre definovanie „predajcu alebo dodávateľa“ podľa tohto ustanovenia nie je relevantné, či cieľom organizácie je alebo nie je dosahovanie zisku“.

51. V prípade, ak by sa aj pripustilo, že celá zmluva je kopírovaním kogentného zákonného textu, tak ani v takom prípade nemožno vylúčiť spotrebiteľsko-právny rozmer z pohľadu tentokrát nie zmluvných podmienok, ale nekalých obchodných praktík. Tieto prichádzajú do úvahy nielen pri vzniku právneho vzťahu ale aj pri trvaní či po jeho zániku. Súd nemôže resignovať na vyvodenie dôsledkov ani z pohľadu pravidiel transponovaných zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS, smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 („smernica o nekalých obchodných praktikách“). Termín dodávateľ či predajca a na druhej strane spotrebiteľ musí byť ex offico chránený aj podľa zákona spotrebiteľského kódexu zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

52. Fakt je ten, že aj Štátny fond rozvoja bývania používa úroky a používa ich aj pre seba. Používa sankcie, zabezpečenie a celý rad iných inštitútov ako hociktorý iný dodávateľ. Odvolací súd nemá pochybnosti o spotrebiteľsko-právnej povahe predmetnej úverovej služby, ktorú žalovaní neprijali na podnikanie.

53. Otázka spotrebiteľskej povahy predmetnej veci je doslova kruciálnou, pretože pri dualistickej právnej úprave rôznych inštitútov súkromného práva práve od jej zodpovedania závisí správna aplikácia hmotného a procesného práva, najmä ustanovení k sporom so slabšou zmluvnou stranou.

54. Nie je teda dôvodná odvolacia námietka, že zmluvný vzťah medzi účastníkmi nie je vzťahom spotrebiteľským. Smernica Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách predpokladá vecnú pôsobnosť aj pri dodávateľoch verejnoprávnej povahy (čl. 2 písm. c)). Spotrebiteľsko-právna ochrana nekončí pri perfektných spotrebiteľských zmluvách, ale je opodstatnená aj pri právach z porušenia práva (náhrada škody, bezdôvodné obohatenie). Dôležité je, či na strane dodávateľa ide o jeho právo vzťahujúce sa k jeho obchodu, podnikaniu, či profesii. Odvolací súd zastáva názor, že aj v prípade Štátneho fondu rozvoja bývania ide o dodávateľa služby. Niet preto dôvod vylučovať žalovaných zo spotrebiteľsko-právnej ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a pred nekalými obchodnými praktikami.

55. Vo vzťahu k aplikácii Smernice č. 93/13/EHS na predmetný prípad odvolací súd dáva do pozornosti najmä na znenie čl. 2 písm. c) uvedenej Smernice, v zmysle ktorého sa na účely Smernice pod pojmom „predajca“ alebo „dodávateľ“ myslí akákoľvek fyzická alebo právnická osoba, ktorá v zmluvách podliehajúcich Smernici koná s cieľom vzťahujúcim sa k jeho obchodu, podnikaniu alebo povolaniu bez ohľadu na to či ma verejnú alebo súkromnú formu vlastníctva.

56. Vzhľadom na vyššie uvedené teda možno nepochybne konštatovať, že vzťah medzi žalobcom a žalovanými v 1. a 2. rade je vzťahom spotrebiteľským, teda, že žalovaní sú nepochybne spotrebiteľmi.

57. Odvolací súd dáva ešte do pozornosti, že novela Občianskeho zákonníka účinná od 01.04.2004 upravila v právnom poriadku právnu úpravu týkajúcu sa spotrebiteľských zmlúv. Danou novelou bola prebratá i samotná vyššie uvedená Smernica. Napriek skutočnosti, že Občiansky zákonník v danom čase v § 52 ods. 1 označil za spotrebiteľské zmluvy len odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka a zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka, táto okolnosť nevylučuje aplikáciu ustanovení § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka pri posudzovaní neprijateľných podmienok aj v iných spotrebiteľských zmluvách, napr. v úverových zmluvách. Obchodný zákonník účinný v čase uzatvorenia zmluvy právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv a ani právnu úpravu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách vôbec neobsahoval. Tento právny predpis v širšom rámci súkromnoprávnej úpravy, ktorej základným všeobecným predpisom je Občiansky zákonník, má postavenie lex specialis. Ustanovenie § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka priamo ukladá riešiť otázky Obchodným zákonníkom neupravené podľa predpisov občianskeho práva.

58. Preto súd prvej inštancie správne posudzoval odstúpenie od zmluvy uzatvorenej medzi sporovými stranami v zmysle Občianskeho zákonníka. Odstúpením od zmluvy došlo k zrušeniu zmluvy ex tunc a sporové strany sú si tak povinné vrátiť všetko čo si navzájom poskytli. Žalobcovi vzniklo právo domáhať sa od žalovaných v 1/ a v 2/ rade vrátenia bezdôvodného obohatenia v zmysle ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka, t.j. rozdielu medzi tým, čo žalovaným v 1/ a v 2/ rade žalobca reálne poskytol, teda 19.916, 35 Eur bez priznania akýchkoľvek poplatkov, pokút, či úrokov pre ich neprijateľnosť a tým,

čo mu žalovaní vrátili vo výške 13.399, 21 Eur. Teda spolu sumu 6.517, 14 Eur so zákonným úrokom z omeškania tak, ako bolo rozhodnuté súdom 1. inštancie.

59. Žalobca v podanom odvolaní poukazoval aj na jeho právo, aby mu okrem úrokov z omeškania žalovaní platili aj zmluvné úroky v zmysle uzatvorenej zmluvy, pričom mal za to, že toto jeho právo nie je v rozpore so zákonom. S uvedeným záverom žalobcu sa však nie je možné stotožniť. Ako bolo už vyššie konštatované, Zmluva o poskytnutí podpory je vo svojej podstate zmluvou o úvere, ide teda o odplatný právny úkon, za ktorý možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Právne predpisy umožňujú veriteľovi na určitú dobu podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru.

60. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobcom požadovaný zmluvný úrok by mu patril len vtedy, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, čiže trvanie záväzku za stavu, že veriteľ i spotrebiteľia budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Vzhľadom na to, že zo strany žalobcu došlo k odstúpeniu od zmluvy a teda jej zrušeniu ex tunc, možno konštatovať, že tento stav netrvá, a teda došlo medzi stranami k zmene záväzku, ktorá so sebou prináša i zmenu pomerov plnenia a aktivuje tak režim omeškania v spojení s využitím práva podľa a za podmienok § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

61. Odstúpením od zmluvy a teda jej zrušením ex tunc vzniklo žalobcovi právo domáhať sa iba bezdôvodného obohatenia podľa zásad vyplývajúcich z § 451 Občianskeho zákonníka. Odstúpením od zmluvy tak zanikol záväzkový vzťah vzniknutý z tohto právneho úkonu. V dôsledku neexistencie úverového záväzku nemôže samostatne existovať ani nárok žalobcu na zaplatenie zmluvného úroku, teda ani ustanovenia upravujúce nárok žalobcu na zaplatenie zmluvného úroku.

62. Vo vzťahu k zamietavému výroku napadnutého rozsudku, odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie rozhodol správne, keď (ako bolo už uvedené vyššie) zamietol žalobu v prevyšujúcej časti požadovanej istiny. Rovnako vo vzťahu k žalobcom požadovaným nákladom súvisiacim s uplatnením pohľadávky má odvolací súd taktiež za to, že uvedené náklady boli len nákladmi spojenými s odstúpením od zmluvy, a ako už uviedol aj sám žalobca v podanom odvolaní tieto súviseli s posúdením splnenia podmienok na odstúpenie od zmluvy a vypracovania samotného odstúpenia od zmluvy advokátom. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že takéto úkony právnej služby pred odstúpením od zmluvy nemožno považovať za náklady spojené s uplatnením pohľadávky. Aj pri nákladoch spojených s uplatnením pohľadávky za predpokladu, že o takéto náklady ide, musí platiť zásada účelnosti vynaložených nákladov. Táto zásada je vyvoditeľná zo všeobecných zásad efektivity a spravodlivosti a z ústavnoprávneho princípu proporcionality chrániaceho primeranosť ako hodnotu právneho štátu. Primeranosť súvisí s rozumnosťou v práve, ktorá je chápaná ako vyhľadávanie praktickej rovnováhy v rámci aplikácie práva. Náklady vzniknuté právnym zastupovaním pri skutkovo a právne jednoducho odstúpení od zmluvy nemožno považovať za náklady účelne vynaložené v súvislosti s uplatnením pohľadávky. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu aj v uvedenej časti zamietol.

63. Vo vzťahu k zamietnutiu žaloby voči žalovaným v 3/ a v 4/ rade ako ručiteľom z odvolania žalobcu vyplýva, ako by napadol celý rozsudok vo vzťahu k zamietnutiu žaloby. Bližšie však v odvolaní nezdôvodnil odvolanie aj v tejto časti. Preto sa odvolací súd bližšie touto otázkou nezaoberal. Správne však súd 1. inštancie zamietnutie žaloby vo vzťahu k žalovaným v 3/ a vo 4/ rade odôvodnil tým, že odstúpením od zmluvy došlo k zrušeniu zmluvy s účinkami ex tunc a tým aj k zániku ručiteľského záväzku vzhľadom na to, že ručenie má akcesorickú povahu vo vzťahu k hlavnému záväzku dlžníkov. Navyše v dôsledku odstúpenia od zmluvy sa na vzťahy účastníkov zmluvy uplatňuje režim bezdôvodného obohatenia, pričom žalovaní v 3/ a vo 4/ rade nie sú účastníkmi, ktorí by prijali plnenie zo zmluvy, lebo úver bol poskytnutý žalovaným v 1/ a v 2/ rade, teda ani sa v žiadnom rozsahu bezdôvodne neobohatili a preto ani nemôžu byť zaviazaní k vydaniu bezdôvodného obohatenia.

64. Čo do odvolania žalovaných v 1/ a v 2/ rade, v ktorých každý namieta nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie, žalovaný v 1/ rade z dôvodu, že nehnuteľnosť prešla na otca žalovanej v 2/ rade, pričom ho navrhli pripustiť do konania, keďže sa tak nestalo má za to, že pohľadávku žalobcu má znášať vzhľadom na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva žalovaná v 2/ rade, a následne táto má nárok na vyporiadanie voči nadobúdateľovi majetku a žalovaná v 1/ rade mala za to, že bolo

nepochybne preukázané, že otec žalovanej v 2/ rade vyplatil žalovanému v 1/ rade 12.500,- Eur s tým, aby vyrovnal z tejto istiny splátky a túto sumu žalovaný v 1/ rade prevzal a úver neuhrádzal, teda že súd mal jednoznačne iba žalovaného v 1/ rade zaviazať na zaplatenie istiny 16.517,14 Eur s príslušným úrokom z omeškania odvolací súd uvádza, že súd 1. inštancie správne v súlade s pravidlami formálnej logiky uzavrel, že účastníkmi zmluvného vzťahu a žiadateľmi o úver (podporu) boli žalovaní v 1/ a v 2/ rade ako manželia. Uvedené nepochybne vyplýva z obsahu predloženej zmluvy a na ich postavení účastníka zmluvného vzťahu nezmení nič ani skutočnosť, že nie sú vlastníkami nehnuteľnosti ktorá bola predmetom financovania prostredníctvom poskytnutej podpory zo strany žalobcu. Teda aktívna, hmotná vecná legitímácia, teda právo na plnenie svedčí žalobcovi a hmotnoprávna pasívna legitímácia, teda povinnosť plniť svedčí žalovaným v 1/ a v 2/ rade. Keďže žalovaní v 1/ a v 2/ rade boli zviazaní k povinnosti plniť spoločne a nerozdielne žalobcovi, odvolací súd neprihliadol na námietku žalobcu, že by malo byť odvolanie žalovaného v 1/ rade odmietnuté ako oneskorené z dôvodu, že bolo doplnené po lehotu akú si stanovil žalovaný v 1/ rade.

65. Správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania, preto odvolací súd v zmysle ustanovenia § 387 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

66. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 255 ods. 2 C.s.p. v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní neboli úspešní ani žalobca ani žalovaní v 1/ a v 2/ rade. Úspešní boli iba žalovaní v 3/ a vo 4/ rade, ktorým preukázateľne žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli. Preto odvolací súd vyslovil, že stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Vzhľadom na úspech žalovaných v 3/ a vo 4/ rade nebolo na mieste vysloviť, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

67. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.